Béres Attila

Szénszünet

szösszenet

Akkor már két hete szénszünet volt az iskolában. Szénszünetek idején általában már otthon sincs tüzelő. A gyerekek szánkóval járják a várost és keresnek éghető dolgokat. Ennél kecsegtetőbb, amikor a lakók csapatokba szerveződve mennek az erdőre gallyat szedni. A mi házunk a nyári kirándulások útvonalát követve a Hűvösvölgybe meg Zugligetbe járt.

Akkoriban az 56-os meg az 58-es villamoson sok ilyen gallyat szállító ember volt, köztük irhabundás, jobb emberek is. A villamoson odafelé csupa kiránduló ment, visszafelé pedig sok mesebeli öregasszony, rőzsével a hátán. Gyerek öregasszony, felnőtt öregasszony, mindenféle férfi öregasszony. A rőzseszedés hatósági szabálya, hogy a lehullott gally felszedhető, de fáról tépni, fűrészelni, baltázni szigorúan tilos. Akinek egy csepp esze van, tudhatja, hogy a hó alatt rothadó aljanövényből felszedett gallyat hiába szárítom, soha nem ég el, így rabló-pandúr játékká fajult a dolog. Mert erdőrongálás csak tettenérés esetén fordul elő. Valóságos vetélkedés indult meg, ki tud magasabbra mászni, gallyat törni, majd visszamászni gyorsan.

Az erdőben én figyeltem, hogy jön-e az erdőkerülő. Rózsi néni felmászott a fára ágakat törni. Rózsi néni nagy magasságba tudott eljutni, de kicsit lassúnak éreztem, mert azt mondták, ha lebukunk, a felnőtteket börtönbe zárják, a gyerekeket pedig javítóba küldik. Ezért, ha meglátom az erdőkerülőt, nem szabad kiabálni, csak szépen szólni kell. Voltam én már légógyakorlaton, ahol Takácsúr elvtárs sisakkal a fején, szépen mondogatta, hogy bomba érte a házat, beomlott a légóajtó, tegyük szabaddá a vészkijárót. A vészkijáróra meg rá volt hordva éppen az ő tüzelője. A Takácsúr elvtárs szene leomlott, és végül mindenki a rendes ajtón ment ki, csupa feketén, és azt mondták, ássa ki magát egyedül.

Tehát Rózsi néni fent törte az ágakat, olyan magasan járt, mint a sasmadarak. Én meg gyakoroltam a szép halk szólást. A megfelelő hangerőt keresve úgy elmélyültem, hogy észre se vettem az erdőkerülőt, aki mögém settenkedett.

– Mit motyogsz öcsi? – kérdezte, mire egy angyali sikoly formájában rögtön megtaláltam a leginkább megfelelő tónust. Rózsi néni kedvemre való sebességgel jött lefelé, és zuhantában akkora ágakat tört, mint még soha. De nem tudott igazán örülni neki. A félelmetes edőkerülő nézte a szertehullott ágakat, körbetekintett, aztán azt mondta: Mire vársz? Szedd már össze, fiam.